

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: M. Š .**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného obecným zmocněncem L. Š., bytem „X“, proti **žalovanému: Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze 2, ul. Na Poříčním právu č. p. 1, PSČ 128 01, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2015, č. j. MPSV-UM/3144/15/4S-ÚSK, sp. zn. SZ/269/2015/4S-ÚSK,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého obecného zmocněnce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 3. 3. 2015, č. j. MPSV-UM/3144/15/4S-ÚSK, sp. zn. SZ/269/2015/4S-ÚSK, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ústí nad Labem, kontaktního pracoviště Ústí nad Labem (dále jen správní orgán I. stupně), ze dne 14. 1. 2015, č. j. 18608/15/UL, sp. zn. 9273-13-UL, jímž byla žalobci ode dne 1. 4. 2014 odejmuta dávka státní sociální podpory – příspěvek na bydlení – poskytovaná mu na základě ust. § 24 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění účinném do 31. 12. 2014 (dále jen „zákon o sociální podpoře“), s odůvodněním, že nárok na dávku zanikl ke dni 31. 3. 2014.

Žalobce v žalobě uvedl, že s žalobou napadeným rozhodnutím zásadně nesouhlasí, neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí nikterak neuvedl, v čem spatřuje neschopnost objektu nacházejícího se v obci „X“, být užíván k bydlení. Uvedený závěr je v rozporu s rozhodnutím stavebního úřadu, stavební dokumentací, nájemní smlouvou a dalšími doklady,

na základě kterých bylo žalobci umožněno se do stavby přihlásit k trvalému pobytu. V této souvislosti je třeba rovněž prokázat, že trvale přihlášená osoba v objektu skutečně bydlí, což žalobce dokládal prohlášením obce Tašov ze dne 11. 6. 2014 a 16. 12. 2014, které však žalovaný nevzal v potaz. Dle žalobce nelze ani souhlasit s žalovaným, že v řízení nebylo prokázáno, že nemovitost není schopna samostatně plnit funkci bydlení, neboť kolaudační rozhodnutí užívání daného prostoru povoluje, stejně tak uvedenou skutečnost prokazuje i protokol o místním šetření provedený Obecním úřadem v Tašově dne 16. 12. 2014. Je tak zřejmé, že správní orgány v řízení vycházely toliko z formální informace uvedené v katastru nemovitostí, že je objekt užíván k rodinné rekreaci, aniž by přihlédl k faktickému stavu.

Správní orgány dále nezohlednily, že žalobce je osobou s kombinovaným postižením, a tedy i několikanásobně vyššími náklady na zajištění základních životních potřeb, než zdravý člověk, nemá však možnost zajištění jiného bydlení. Současně nemůže ani vykonávat žádné zaměstnání a nemovitost každý den opouštět a opět se do ní vracet. Jeho život se proto dělí na několikadenní cykly, kdy v objektu pobývá a dále na období, kdy se nachází jinde, především v Ústí nad Labem, kde má možnost provizorního přespání. Žalovaný nicméně v této souvislosti s napadeným rozhodnutím neuvedl, jak často by se žalobce musel v nemovitosti zdržovat, aby byl považován za osobu, která v ní fakticky trvale bydlí. Rovněž se pak nevypořádal s návrhy, námitkami a vyjádřeními k podkladům, které žalobce předkládal ve správním řízení.

Závěrem žalobce poukázal na to, že jednání správních orgánů může být považováno i za porušení dobrých mravů, neboť k vysvětlení, z jakých důvodů mu nadále nebude dávka státní sociální podpory vyplácena, došlo až takřka po 3 měsících od podání opakované žádosti o příspěvek na bydlení. Proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž uvedl, že předmětná nemovitost je vedena jako objekt rodinné rekreace. Pro splnění podmínek vzniku nároku na příspěvek na bydlení však musí být současně splněno, že se jedná o byt v objektu, který je určen k bydlení, a současně, že je v něm žadatel hlášen k trvalému pobytu, podstatný je i faktický stav užívání ucelené jednotky schopné plnit samostatně funkci trvalého bydlení. Za tímto účelem je nutné u předmětného objektu došetřit, zda uvedené podmínky splňuje – např. pomocí stavební dokumentace, kolaudačního rozhodnutí, vyjádření stavebního úřadu, místního šetření aj. Žalobce však doklad od stavebního úřadu nedoložil, předložil toliko nájemní smlouvu a kolaudační rozhodnutí, jež ale tyto skutečnosti neprokazují. Při místním šetření provedené obcí Tašov pak bylo zjištěno, že objektem, k němuž je příspěvek na bydlení žádán, je pouze rekreační domek o rozměrech cca. 5 x 5 m, který lze obývat maximálně krátkodobě. Na pozemku se sice také nachází dosud nedokončená stavba rodinného domu, ta však rovněž podmínku funkce bydlení nesplňuje.

Žalovaný uzavřel, že podmínky nároku na příspěvek na bydlení splněny nebyly, a proto navrhnul, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V následně učiněné replice k vyjádření žalovaného k žalobě žalobce uvedl, že objekt chaty je zkolaudovaný, a tedy k trvalému užívání nezávadný. Je tedy schopen plnit funkci samostatné ucelené jednotky, jak ostatně dokládá i provedené místní šetření. Rovněž je pak nutno přihlédnout k tomu, že se žalobce ve stavbě skutečně zdržuje, má v ní trvalý pobyt a

jeho příjmy přiznání příspěvku na bydlení nevylučují. Zopakoval, že rozhodnutí správních orgánů vychází toliko z formální informace uvedené v katastru nemovitostí.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 30. 1. 2017 obecný zmocněnec setrval na názoru, že žaloba byla podána důvodně, a to s ohledem na dikci ust. § 125 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), neboť daný objekt byl řádně zkolaudován, tedy je nezávadný k trvalému užívání a je schopen plnit samostatnou ucelenou jednotku k trvalému bydlení, což dokládá provedené podrobné místní šetření. Dále zdůraznil, že pokud je stavba užívána k trvalému bydlení bez závad, tak je třeba vycházet z toho, že užívání této stavby je v souladu se zákonem a že žalobci náleží příspěvek na bydlení. Vedle toho uvedl, že způsob využívání rekreační chaty byl ze strany správních orgánů opakovaně přezkoumáván, přičemž z jejich strany nebylo zjištěno, že by způsob využití daného objektu nebyl v souladu se zájmem obce či s jejím územním plánem. Daný objekt je trvale užíván, a to nepřetržitě již cca od roku 2002, s tím, že v době rozhodné jej trvale užíval žalobce. Závěrem obecný zmocněnec žalobce zmínil, že trvá na tom, aby soud provedl dokazování výsledk pracovníce Obecního úřadu Tašov, která prováděla podrobné místní šetření ohledně stavu daného objektu, s tím, že na provedení dalšího dokazování, jak bylo navrhováno v žalobě, již netrvá (dokazování správním spisem, dokazování právními předpisy, dokazování listinami, které jsou obsaženy ve správním spise, dokazování výsledkem žalobce).

Narízeného ústního jednání před soudem, které se konalo dne 30. 1. 2017, se žalovaný nezúčastnil, když se z něj omluvil a výslovně souhlasil s tím, aby se jednání uskutečnilo v jeho nepřítomnosti.

Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a uskutečněném ústním jednání soud dospěl k závěru, že předmětná žaloba z hlediska uplatněných žalobních námitek není důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 7. 5. 2014 uplatnil žalobce žádost o dávku státní sociální podpory – příspěvek na bydlení – vztahující se k objektu nacházejícím se v obci „X“. Pro nedostatky žádosti spočívající zejména ve zjištění, že uvedený objekt je určen toliko pro rodinnou rekreaci, nikoliv k trvalému bydlení, bylo správním orgánem I. stupně provedeno další šetření.

V rámci své rozhodovací činnosti správní orgán I. stupně zjistil, že na základě kolaudačního rozhodnutí Okresního národního výboru v Ústí nad Labem

ze dne 19. 11. 1979 bylo manželům Š. povoleno užívání rekreační typové chaty BABY II na p. p. č. „X“ (pozn. soudu – dnes p. p. č. „X“).

Dále si správní orgán I. stupně opatřil výtisk z výpisu z veřejné části katastru nemovitostí k datu 5. 8. 2014, z něhož vyplývá, že objekt užívaný žalobcem je v katastru nemovitostí evidován jako stavba pro rodinnou rekreaci.

Čestným prohlášením ze dne 16. 12. 2013 prohlásil žalobce, že nemá jinou možnost samostatného bydlení, než ve shora uvedeném objektu, jenž je sice dle katastru nemovitostí veden jako stavba pro rekreaci, užívá jej však k trvalému bydlení. Již dne 1. 7. 2013 proto s vlastníky objektu – manželi Š. – uzavřel nájemní smlouvu ve znění dodatku ze dne 1. 1. 2014, k užívání stavby na dobu neurčitou, kdy výše nájmu k 1. 1. 2014 byla sjednána na částku 4.500,-Kč měsíčně. Manželé Š. pak dne 2. 9. 2014 listinou označenou jako „*Doklad o možnosti užívání bytu na adrese „X“ k trvalému bydlení*“ potvrdili, že žalobce může objekt k trvalému bydlení využívat. Všechny tyto listiny správní orgán I. stupně založil do správního spisu.

Dne 11. 6. 2014 sdělil Obecní úřad Tašov na žádost správního orgánu I. stupně, že žalobce má trvalé bydliště hlášeno v obci „X“, kde se i zdržuje. Sdělením Magistrátu města Ústí nad Labem, stavebního odboru, ze dne 18. 6. 2014, vystaveným rovněž na základě žádosti správního orgánu I. stupně byl žadatel informován, že stavba je evidována pro rodinnou rekreaci, a jako taková musí být k uvedenému účelu užívána, s tím, že pro možnost změny užívání na objekt k bydlení by bylo na základě žádosti jejího vlastníka třeba zkoumat skutkový stav a splnění zákonných podmínek.

Na základě dožádání učiněného z popudu správního orgánu I. stupně již podrobněji sdělil Obecní úřad Tašov v písemnosti ze dne 16. 12. 2014 tomuto správnímu orgánu, a to na základě uskutečněného místního šetření, že žalobce má na adrese „X“ trvalé bydliště, kde se občas i zdržuje, ale pouze v rámci několikadenního pobytu. Dále v odpovědi k dožádání bylo sděleno, že na pozemku se nachází hrubá, dosud nezkolaudovaná, stavba, v současné době neobyvatelná, a také rekreační domek o rozměrech cca. 5 x 5 m, kde lze pobývat krátkodobě. Dále Obecní úřad Tašov v dotýčné odpovědi ze dne 16. 12. 2014 sdělil, že dle sdělení sousedů je pozemek, na němž je umístěn objekt s adresou „X“, zamořen hlodavci, s tím, že žalobce údajně bydlí se svým bratrem, a to na adrese „X“.

Za takto přdestřehného skutkového stavu pak bylo rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 14. 1. 2015, č. j. 18608/15/UL, sp. zn. 9273-13-UL, rozhodnuto o odejmutí dávky státní sociální podpory – příspěvku na bydlení – žalobci ode dne 1. 4. 2014. V odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl, že v daném případě citovaná stavba nesplňuje podmínku jejího užití za účelem bydlení. K odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí pak žalovaný v rozhodnutí ze dne 3. 3. 2015, č. j. MPSV-UM/3144/15/4S-ÚSK, sp. zn. SZ/269/2015/4S-ÚSK, konstatoval, že příspěvek na bydlení lze poskytnout i v případě nemovitosti určené k jinému účelu, než jen k bydlení, bude-li prokázáno, že je žadatelem využívána k trvalému pobytu a stavba sama je schopna funkci bydlení plnit samostatně. Protože však uvedené podmínky splněny nebyly, žalovaný odvolání žalobce zamítnul a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

V předmětné věci se soud k námitce žalobce zabýval především otázkou, zda objekt rekreační chaty nacházející se v obci „X“, bylo možno posoudit jako byt ve smyslu zákona o

sociální podpoře, resp. zda došlo ke splnění podmínek pro přiznání příspěvku na bydlení ve smyslu ust. § 24 tohoto zákona.

Dle ust. § 24 odst. 1 zákona o sociální podpoře má nárok na příspěvek na bydlení vlastník nebo nájemce bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu, jestliže jeho náklady na bydlení přesahují částku součinu rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, a součin rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, není vyšší než částka normativních nákladů na bydlení.

Při posuzování charakteru stavby v obci Tašov, jako bytu pro účely zákona o sociální podpoře, vycházely správní orgány obou stupňů zcela legitimně z právní úpravy účinné do 31. 12. 2014, a to s ohledem na datum rozhodného čtvrtletí, kterým bylo v daném případě 1. čtvrtletí roku 2014. Tato právní přitom definici pojmu „bytu pro účely zákona o sociální podpoře“ neznala, a proto správní orgány obou stupňů v odůvodnění napadených rozhodnutí správně užíly nejen analogie ze stavebněprávních předpisů [např. ust. § 3 písm. g) vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby], ale i tehdejší judikatury soudů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2010, č. j. 3 Ads 23/2010 – 98, který je dostupný na www.nssoud.cz), dle níž je pro účely příspěvku na bydlení nutné zabývat se faktickým stavem prostoru užívaného k bydlení. Obdobný názor vyjádřil např. i Veřejný ochránce práv ve svém stanovisku ze dne 23. 5. 2013, č. j. 1490/2013/VOP/AV, v němž zaujal názor, že pojem bytu je třeba pro účely práva sociálního zabezpečení vykládat šířeji, než jen dle předpisů stavebního práva. Za takového stavu proto není možné rozporovat postup správního orgánu I. stupně, jenž si ohledně dotyčné stavby vyžádal nejen stanovisko příslušného stavebního úřadu, ale rovněž za účelem posouzení jejího faktického stavu provedl prostřednictvím dožádání i místní šetření, a to z pohledu, zda je schopna samostatně poskytovat funkci lidsky důstojného trvalého bydlení.

V daném případě z listin obsažených ve správním spise jednoznačně vyplynulo, že objekt č. e. „X“ není možné za byt ve smyslu zákona o sociální podpoře považovat. Kolaudačním rozhodnutím ze dne 19. 11. 1979 bylo totiž povoleno užívání objektu toliko jako rekreační chaty, obdobně pak v katastru nemovitostí je veden jen jako stavba pro rodinnou rekreaci. V rámci šetření provedeného Obecním úřadem v Tašově tj. úřadem, v jehož blízkosti se daný objekt nachází, dne 16. 12. 2014 pak bylo dokonce zjištěno, že má charakter toliko rekreačního domku o rozměrech cca. 5 x 5 m. Za takového stavu lze dle názoru soudu předpokládat jeho způsobilost k dlouhodobému, natož trvalému bydlení, jen stěží. Obecní úřad Tašov navíc po provedeném místním šetření správnímu orgánu I. stupně výslovně sdělil, že žalobce sice má v tomto objektu evidován trvalý pobyt, nicméně se v tomto objektu zdržuje jen občasně v rámci několikadenního pobytu a celý pozemek, na němž je postaven, je zamořen hlodavci – i na základě těchto skutečností nelze přijmout jiný názor, než že daný objekt není způsobilý samostatně poskytovat funkci lidsky důstojného trvalého bydlení, a nejedná se proto o byt ve smyslu zákona o sociální podpoře.

Za tohoto skutkového stavu a výše nastíněné právní úpravy, včetně tehdy aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu a stanoviska Veřejného ochránce práv, tak správní orgány obou stupňů nikterak nepochybily, pokud dovodily, že žalobci nesvědčí nárok na dávku státní sociální podpory v podobě příspěvku na bydlení. V daném případě soud v intencích ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl dokazování výsledkem pracovnice Obecního úřadu Tašov, která prováděla místní šetření ohledně stavu daného objektu, jak navrhoval

obecný zmocněnec žalobce, a to pro nadbytečnost, když již sám obecný zmocněnec žalobce v řízení před soudem opakovaně ve vztahu provedenému místnímu šetření Obecním úřadem Tašov poznamenal, že se jednalo o „podrobné místní šetření“, jehož výsledky byly podrobně zachyceny v písemnosti ze dne 16. 12. 2014, jejíž obsah byl soudem předestřen již výše a která tvoří nedílnou součást správního spisu.

Pro úplnost soud směrem k žalobci poznamenává, že před datem vydání prvoinstančního rozhodnutí došlo k nabytí účinnosti novely zákona o sociální podpoře č. 252/2014 Sb., jež počínaje dnem 1. 1. 2015 pro účely posuzování dávek státní sociální podpory do ust. § 24 doplnila nový odstavec 5 zabývající se právě vymezením pojmu bytu. K tomuto kroku přitom zákonodárce přistoupil zcela zjevně proto, aby sjednotil dosavadní ne zcela jednoznačnou praxi a výslovně tak definoval, co je za byt ve smyslu zákona možné považovat, a co naopak nikoliv. Dle ust. § 24 odst. 5 citovaného zákona se tak počínaje 1. 1. 2015 má bytem na mysli jedna či více místností, jež mohou svým charakterem sloužit k trvalému bydlení, a zároveň je k uvedenému účelu užívání určuje buď stavební zákon, nebo jsou přímo jako byt zkolaudovány. Žalobce by měl vzít v potaz, že počínaje tímto datem je k prohlášení určitého prostoru za byt pro účely sociálněprávních předpisů již třeba obligatorně splnit dvě podmínky, a to kumulativně, tudíž již nestačí (jak dovozovala dosavadní judikatura), aby posuzovaný prostor byl schopen nejen samostatně poskytovat funkci lidsky důstojného trvalého bydlení, ale musí rovněž i splňovat podmínky stanovené stavebním zákonem, což v případě žalobce dosud nebylo prokázáno.

I tedy v případě, že by proto soud přistoupil k argumentaci žalobce, že objekt je možno využívat k trvalému bydlení (jak jmenovaný dokládal např. uzavřením nájemní smlouvy ze dne 1. 7. 2013 či prohlášením vlastníků objektu o možnosti jeho užití ze dne 2. 9. 2014), nedošlo by dle úpravy účinné ode dne 1. 1. 2015 ke splnění druhé kumulativní podmínky, tedy určení účelu jeho užití k bydlení podle stavebního zákona, popřípadě zkolaudování jako bytu, neboť objekt užívaný žalobcem má povoleno užívání toliko jako rekreační chaty. Na žalobce sice aplikace uvedené „nové“ přísnější úpravy v posuzovaném případě dosud nedopadá, avšak i při zohlednění výše nastíněné judikatury a stanoviska Veřejného ochránce práv, daný rekreační objekt jednoznačně nelze považovat za byt ve smyslu ust. § 24 odst. 1 zákona o sociální podpoře.

Pokud žalobce závěrem poukazoval na prodlení prvostupňového orgánu při posuzování jeho věci, lze nad rámec posuzovaného uvést, že takovýto postup nelze za jednání proti dobrým mravům považovat. Žalobce by se nicméně mohl v případě pochybností o dodržení zákonných lhůt domáhat ochrany před nečinností ve smyslu ust. § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), což ale neučinil.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji výrokem rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Soud má za to, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že žalobou napadené rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 téhož zákona. V projednávaném případě soud neobjevil sebemenší náznak toho, že by se žalovaný případem žalobce nezabýval odpovědně a svědomitě.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a

žalovanému náhrada nákladů řízení nepřísluší, navíc mu ani žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 30. ledna 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová